

ROMAN

Soms is vergeving de enige weg terug naar vrijheid

TERUG NAAR DE HUT

W. PAUL YOUNG

Voorwoord

Ik geloof niet dat ik ooit iemand heb ontmoet die nog nooit met geloof, God, lijden of dood heeft geworsteld. Maar ik ken niemand die zo met deze vragen worstelt als Mackenzie Allen Phillips. Mack is onbuigzaam en meedogenloos als het op geloven en vertrouwen aankomt. Hij heeft een koppige toewijding en een vasthoudende wanhoop die me vol bewondering, maar soms ook ongerust, het hoofd doet schudden. Ik weet niet wat het is, maar hij worstelt met dingen waarover de meeste mensen niet eens nadenken. Het gekke is dat hij, wanneer hij oog in oog met de waarheid staat, vaak te verwond is om de waarheid vervolgens ook te ervaren. Toch blijven zijn eigen waarnemingen hem voortduwen. Of misschien laten ze hem zelfs wel opstijgen. Soms struikelt hij, maar dan schudt hij de modder van zich af en keert langzaam en stapsgewijs weer terug naar de weg van de verandering. Ook mij heeft hij, in zijn vastberadenheid, met zich meegesleurd en het is dankzij het harde werk dat hij heeft verricht dat ik een beter mens ben geworden.

Mijn naam is Willie en Mack is al decennialang mijn beste vriend. Laat het duidelijk zijn, hij is absoluut geen heilige, in elk geval niet in de klassieke zin van ‘de heiligen van weleer’, die vanwege hun heiligheid en meditatieve rust op een voetstuk zijn geplaatst. Mack is meer het type Simon Petrus of koning David. Nu ik er zo over nadenk, eigenlijk lijkt hij op bijna iedere man waarover je in de Hebreeuwse Schriften leest (dat wat wij als westerlingen het Oude Testament noemen); zo’n man die, of hij het zelf nu leuk vindt of niet, steeds weer opnieuw op de liefde van God stuit. Ik kan me zo voorstellen dat uiteindelijk

velen van ons aan die beschrijving voldoen, maar het is onze angst die ervoor zorgt dat we onze geloofstrijd alsnog achter die triomfantelijke glimlach op zondagochtend verbergen.

‘Wie zou er niet sceptisch zijn wanneer iemand beweert dat hij een heel weekend met God heeft doorgebracht? En dan nog wel in een hut... in dé hut?’

Dat zijn de woorden waarmee ik een aantal jaar geleden mijn dagboek begon. Het bijhouden van een dagboek helpt me bij het organiseren van mijn binnenwereld. Ik verzamel en structureer mijn gedachten door een logboek van herinneringen, gesprekken en gebeurtenissen bij te houden. En dan heb ik het niet alleen over gebeurtenissen die in mijn eigen leven hebben plaatsgevonden, maar ook in de levens van mijn vrienden en familieleden, van volslagen onbekenden en soms zelfs vijanden. Vervolgens voeg ik al deze verschillende onderdelen samen, om uiteindelijk iets voort te brengen dat nog het meest op een boek lijkt.

Voor dit verhaal heb ik mezelf een aantal creatieve vrijheden gegund. Je zult mij zelden terugzien als de vertelstem. Nee, ik heb ervoor gekozen om mijzelf als personage neer te zetten, als een medepassagier tijdens Macks reis, wat in feite ook precies is wat ik ben.

Ik vind schrijven een verbazingwekkend proces. Ik begin steeds meer patronen te zien, als waren het stromingen in een rivier die met andere stromingen samenvloeien, maar toch hun eigenheid behouden. Of golven, die zich in en uit elkaar vlechten. De wisselwerking van jouw leven met dat van iemand anders, om vervolgens je eigen pad voort te zetten en niet lang daarna weer ergens anders op te duiken, waar je weer een ander leven kruist. Ik ben er steeds meer in gaan geloven dat elke ontmoeting een merkteken achterlaat, een overblijfsel van liefde of angst, van controle of vertrouwen, van goed of van kwaad. Dat kan een buil zijn, een blauwe plek, een kus of een knuffel. Het hangt er, denk ik, van af wat de stroming onderweg precies heeft opgepikt, wat de aard is van haar interacties met

andere stromingen en wat zij heeft bewaard of losgelaten. Mijn hoop is dat elke rimpeling gladder wordt naarmate hij de zee nadert, zodat hij daar vervolgens naadloos in op kan gaan – terwijl hij tegelijkertijd zijn eigenheid behoudt.

Ik moet een beetje grinniken om wat ik zojuist heb opgeschreven. Het klinkt alsof ik precies weet waar ik het over heb, hè? Maar de waarheid blijft grotendeels een mysterie voor mij. Ik vang er flarden van op, maar kan het geheel nog altijd niet bevatten. En hoewel er binnen in mij een ‘ik weet dit’ resoneert, glipt de betekenis ervan vaak ook zomaar weer tussen mijn vingers door.

Een aantal van die dingen waaraan je je maar blijft vastgrijpen, heeft mij diep verwond. Er zijn momenten geweest waarop ik gewoon letterlijk bij deze pagina’s moest weglopen. Dan trok ik de bergen in om weer tot rust te komen. Maar zelfs afstand houdt een tranenstroom niet tegen en tijdens een aantal wandelingen duurde het daarom lang voordat ik überhaupt een pad zag, verblind als ik was door alle tranen die uit mijn verscheurde en op de proef gestelde hart omhoog borrelden. Deze vorm van onrust heeft de neiging om de sluimerende plekken van verdriet en verlangen bloot te leggen die verborgen lagen in de diepte van de ziel. Maar hoe terneergeslagen ik me soms ook voelde, achteraf gezien bleek ik altijd weer een stapje verder te zijn dan ik dacht.

Goddank – letterlijk – dat Mack met Nan getrouwd is. Natuurlijk, zij bracht haar eigen ‘gedoe’ mee in hun huwelijk, maar over het algemeen heeft ze een scherpe blik en is ze vasthoudender als het gaat om de waarheid dan Mack. Ze onderwijst vooral door het goede voorbeeld te geven. Nan heeft er geen moeite mee om op te komen voor dat wat zij als waar en bevorderend voor het leven beschouwt en maakt haar keuzes vanuit haar toewijding aan Mack én aan zichzelf. Het bewijs daarvan vind je op de volgende pagina’s. Mensen die haar goed kennen noemen haar wijs. Maar zijzelf ziet het meer als gezond verstand.

Een celibataire Franciscaner monnik vertelde me ooit dat, hoe vreemd het uit zijn mond ook mocht klinken, het huwelijk wat hem betreft een van de grootste geschenken is die God de mensheid ooit heeft geschonken. Waarom? Omdat het huwelijk de macht heeft om ons – en al onze leugens, trots, schaamte, verwachtingen, gebrokenheid enzovoort – ‘in de val te lokken’ in een relatie die op al onze blauwe plekken en rode knoppen drukt, maar ons tegelijkertijd ook helpt om te groeien en genezen. Officieel gezien is het dus helemaal niet zo gemakkelijk om je huwelijk te ontvluchten. Scheiden is tegenwoordig zo’n gebruikelijk fenomeen geworden dat het haast uniek is om iemand tegen te komen die al tientallen jaren met dezelfde partner is getrouwd. Misschien is het tegenwoordig wel gemakkelijker om bij iemand weg te gaan dan om te blijven en er hard aan te werken om je belofte trouw te blijven.

Er kan veel gebeuren en veranderen in tien jaar tijd. Je kinderen worden ouder, gaan hun eigen weg, maken hun eigen keuzes... Het vergt een zekere wijsheid, zij het met vallen en opstaan, om te weten wanneer ze er klaar voor zijn om zich uit jouw warme, veilige omhelzing los te maken en een positie te zoeken waarin ze jou recht in de ogen kunnen kijken. Vriendschappen komen en gaan, of blijven en verdiepen zich. Geliefden sterven of worden ziek. Sommige mensen, van wie je gehoopt had dat hun hart zou verzachten, verharden juist alleen maar, terwijl anderen, die eens een verhard hart hadden, nu juist zo teer zijn geworden als een jonge scheut.

Ook de wereld is in beweging. Haar vormen veranderen, maar blijven helaas vaak uitingen van pijn, macht of hebzucht, wat op zichzelf allemaal weer uitingen van angst zijn. Ieder mens krijgt elke dag opnieuw de mogelijkheid om lief te hebben of te kwetsen, om vriendelijk te reageren of af te snauwen, om te bidden of te vloeken, om zijn of haar armen te openen of om juist muren op te trekken, om te vergeven of wrok te blijven koesteren, om te leren of te bevriezen, om aan

te moedigen of de grond in te praten, om te vertrouwen of te controleren, om te vrezen of lief te hebben. Mack is hierop geen uitzondering. En jij en ik zijn dat evenmin.

Je hoeft mijn vorige dagboek niet te hebben gelezen om volledig te begrijpen wat je in de komende pagina's zult tegenkomen. Ik moet alleen wel even vertellen dat wanneer het over Sarayu gaat, daarmee de naam voor de Geest van God bedoeld wordt – de Heilige Geest.

Ik heb van Mack en Nan toestemming gekregen om al onze uren en uren en uren aan gesprekken met jullie te delen. Ik heb er lang over nagedacht waarom ik Nan in mijn eerste boek geen grotere rol heb gegeven, maar ik denk dat ik destijds te zeer gefocust was op de innerlijke reis van slechts één persoon. Dit verhaal gaat juist over hoe die ene man zich in de échte wereld voortbeweegt, binnen een gemeenschap van relaties, en wat hij daarin leert.

Wat gebeurt er na een verbijsterende spirituele gebeurtenis zoals Mack beleefd heeft in de hut? Hoe beïnvloedt zo'n ervaring je dagelijks leven? Geloof je er na verloop van tijd nog steeds in, of begint de herinnering te vervagen, samen met je zelfvertrouwen en de impact die die gebeurtenis destijds heeft gehad?

Daarnaast is het één ding om iemand die ons veel kwaad heeft aangedaan te vergeven, zoals de ontvoerder en moordenaar van Macks dochter Missy, maar wat als je op een dag daadwerkelijk oog in oog met diegene komt te staan? Wat dan? Kan vergeving rijpen? Is het een proces? Waar is God wanneer wij alleen maar haat, pijn en lijden voelen?

Wat je nu in handen hebt, is mijn poging tot het verzamelen en presenteren van hoe mijn dierbare vriend Mackenzie Allen Phillips met al deze en nog veel meer vragen heeft geworsteld, waaronder enkele vragen waarvan hij zelf niet eens wist dat hij ze had. Maar is dat niet hoe het leven werkt? Dat er in een antwoord weer een nieuwe vraag verscholen ligt, die tot nog veel grotere mysteries leidt? Zelf kan ik daar soms dus

helemaal gek van worden, maar ik leer er ook steeds meer van te genieten. Misschien is één goede vraag wel meer waard dan duizend antwoorden.

Goede vrienden, en naar ik heb begrepen ook God zelf weleens, noemen hem 'Mack'. Vroeger noemde men hem Allen, maar dat komt, na alles wat hem in de hut is overkomen, eigenlijk steeds minder voor. Heel af en toe noemt iemand hem 'Map'. Ik weet niet precies waar die bijnaam vandaan komt of wanneer die verzonnen is. Waarschijnlijk heeft het iets met zijn initialen te maken. Eigenlijk is zijn leven ook wel een soort *map*, een plattegrond vol kreukels en vouwen, die symbool staat voor een reis zoals velen van ons die maken. Zelf vindt hij het een stomme bijnaam, maar is dat niet juist wat je vaak ziet bij vrienden, dat ze je expres herinneren aan wat jou zo irriteert?

Wanneer ik het heb over een 'een reis zoals velen van ons die maken', dan heb ik het over de manier waarop ieder van ons een bepaald landschap doorkruist waarin vergelijkbare, soms zelfs parallelle, thema's spelen. We worstelen allemaal met pijn en verlies en met vragen over zingeving, God, het leven en het doel daarvan. We strijden tegen demonen en verslavingen. En dan heb ik het niet alleen over fysieke verslavingen, die vaak een uiterlijke manifestatie zijn van een veel diepere pijn, maar ook over verslaafd zijn aan zelfhaat, controle, perfectionisme, schaamte, onzekerheid en dergelijke. Dat ongedierte kan namelijk zomaar ineens zijn intrek in ons hart nemen en ons goede gevoel over onszelf vervangen door een dodelijk gefluister. Geen van deze beschuldigingen vertelt de waarheid over wie 'ik' daadwerkelijk ben, ook al beweren ze van wel. En dat kan erg verwarrend zijn. Maar ik neem aan dat dit eigenlijk altijd wel het geval zal blijven in de zoektocht naar onze identiteit.

Net als bij *De uitnodiging* is ook dit boek eerder Macks idee dan het mijne. Hij vindt, net als ik, dat het afgelopen jaar een bezoekje waard is. Misschien dat hij het boek op een dag zelfs cadeau zal doen aan Nan en de kinderen. Maar hij vindt

schrijven een behoorlijk lastige opgave (en dan druk ik me nog mild uit), hoewel hij best weet dat het kan helpen om meer duidelijkheid te scheppen in dat wat hij moeilijk onder woorden kan brengen. Daarom heeft hij mij nogmaals gevraagd om de Aäron te zijn voor zijn Mozes, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik had weinig overtuigingskracht nodig.

Misschien ontdek jij tijdens het lezen van dit boek ook wel een soort plattegrond, of bespeur je iets diepers en waarachtigers in jezelf. Of je ontdekt een pijn in jezelf die genezen moet worden, of een kwaad dat jou is aangedaan en dat vergeven moet worden. Of misschien heb je verdieping nodig in de relaties waarin je je beweegt, of ben je op zoek naar een hoger besef van een Liefde die jou stap voor stap vooruit leidt. Dat laat ik verder aan God over, of aan de Liefde, of hoe je de hogere macht in jouw leven dan ook maar wilt noemen. Ik weiger te geloven dat de Liefde paden schept die nergens naartoe leiden. Zelfs in de lift op weg naar de diepte kun je altijd nog bij alle tussenliggende verdiepingen uitstappen. En ook daar vind je de Liefde. Dat heb ik zelf ook meegemaakt.

Willie

1

Een brief van thuis

Mijn omzwervingen hebt U opgetekend, vang mijn tranen op in uw kruik. Staat het niet alles in uw boek?

- Psalm 56:9

Mijn liefste Missy,

Vandaag zou je zestien jaar oud zijn geworden, dus ik dacht: laat ik maar eens een poging doen om jou een brief te schrijven. Ik ga ervan uit dat je nu ook echt zestien bent, ook al heb ik er geen idee van wat Papa precies met de tijd doet als wij eenmaal 'het loodje leggen' en dit aardse leven met de daarbij behorende aardse tijd achter ons laten.

Ik vraag me af of je, wanneer je nog geleefd zou hebben, al een vriendje zou hebben gehad en of je misschien zelfs al wel zou hebben besloten dat hij niet goed genoeg voor je is. Of zou je grote plannen hebben om te gaan studeren? Ik vraag me af welke studie je zou kiezen. Insecten? Heb ik jou autorijles gegeven of heeft mama dat gedaan? Mama waarschijnlijk. Zouden jouw onbezorgde blijdschap en verwondering al onder de voet zijn gelopen door mensen die

niet weten hoe ze de simpele dingen van het leven moeten zien en waarderen?

Er landde een verdwaalde regendruppel op Macks hoofd. Hij hief zijn blik even op naar de samenpakkende wolken en zette toen zijn pen weer op het papier.

Zou je nog altijd zo dol op me zijn, Missy, of zou ik iets doms gezegd of gedaan hebben waarmee ik jou heel erg gekwetst heb? Wanneer ik de kamer binnen zou komen lopen, zou je dan wegstijgen of zouden jouw ogen dan juist oplichten? Er zijn dagen waarop ik zelfs voor een afgewende blik van jou zou tekenen, zolang ik maar met jou in dezelfde ruimte kan zijn.

Mocht je deze brief krijgen, dan weet je waarschijnlijk al wel hoe het met de rest van de kinderen gaat en wat ze allemaal uitspoken, misschien nog wel beter dan ik dat zelf weet. Ik ben tegenwoordig helemaal alleen, omdat je moeder en ik...

Hij stopte weer met schrijven.

... een korte pauze hebben genomen. Ik denk dat ze gewoon moe is van het wachten tot ik haar eindelijk een beetje heb bijgepraat. Ik heb er altijd moeite mee gehad om de juiste woorden te vinden. Ik laat te veel on gezegd, waarna de onuitgesproken woorden een eigen leven gaan leiden, als een inbreker die zomaar je huis binnen walst. Maar goed, dat heb ik natuurlijk helemaal zelf uitgelokt. En het valt niet te excuseren. Ik ben gewoon niet zo sterk op dat gebied. Vroeger praatte ik veel meer, toen ik ongeveer jouw leeftijd had, maar in die tijd gebruikte ik mijn woorden vooral om mijn schaamte en angst mee te verhullen, of om indruk op anderen te maken en kleine beetjes affectie en vriendelijkheid te verzamelen. Sommige dingen veranderen wel, maar altijd geleidelijk en de

weg ernaartoe is vaak lang en ingewikkeld. Zou je alsjeblieft voor me willen bidden?

Soms zie ik aan je moeder dat ze nog altijd van me houdt. Je kent haar grijns. Die zie ik soms nog steeds. Ook al durft ze die tegenwoordig niet al te lang meer op haar lippen te laten liggen, of überhaupt op mij te richten, omdat ze dan, denk ik, bang is dat ik dat als een soort uitnodiging zou opvatten en daar is ze gewoon nog niet klaar voor. En dus wacht ik geduldig en hoop ik dat zij ondertussen hetzelfde doet. Jezus kent ons. Ik praat erg vaak met hem over al mijn gedoetjes. Misschien houdt hij jou daar zelfs wel van op de hoogte. Van mij mag het.

Sorry, ik moest even stoppen. Ik hoorde een auto op de oprit, maar tegen de tijd dat ik daar was, was je moeder alweer verdwenen. Ze heeft een verjaardagstaart voor je gebakken, zoals ze elk jaar doet. Hij staat op de veranda. Geen kaartje erbij, alleen een taart. Ik zal er straks een foto van maken. Er staat op: 16... WAS JE MAAR HIER.

Misschien zit zij nu wel midden in haar Grote Verdriet. Ik denk dat het bij sommige mensen gewoon wat langer duurt voordat het naar de oppervlakte sijpelt. Zij is altijd degene geweest die sterk en dapper moest blijven. Nu iedereen uit huis is, bevindt ze zich ze alleen nog maar in het gezelschap van haar eigen gedachten en nu blijkt ook haar hart nog best wel wat rafelrandjes te hebben. Ik denk dat ik haar gewoon te veel herinner aan wat ze allemaal moet missen. Kennelijk kent onze reis bepaalde onderdelen waarover we niet kunnen communiceren, of die we niet met elkaar kunnen delen. Mijn eigen reis blijft voor mij in elk geval een mysterie en voor veel anderen ook. Ik weet eigenlijk niet of er überhaupt wel iets klopt van alles wat ik aan jou schrijf. Ik ben in de war en voel me eerlijk gezegd ook behoorlijk... verdrietig.

Missy, ik weet niet zo goed hoe ik deze brief moet posten. Misschien steek ik de vuurkorf in de achtertuin straks wel aan en laat ik dit ding in vlammen opgaan. Ik vertrouw erop dat Sarayu, of misschien een engel, mijn woorden straks persoonlijk bij jou zal afleveren, samen met mijn tranen. Ik geloof dat Papa alles bewaart wat waardevol is in zijn ogen.

Goed, tot zover. Volgens mij kan het elk moment gaan regenen en ik wil deze brief nog graag posten voordat hij straks te nat is om überhaupt in vlammen op te kunnen gaan.

Ik zal altijd van je blijven houden... en ook ik denk vaak: was je maar hier.

Papa

Mack had de taart meegenomen naar de achtertuin en hem voor zijn stoel neergezet terwijl hij zijn brief afschreef. Hij aarzelde even, maar nam het papier toen mee naar de vuurkorf en stak het in brand met een aansteker. Precies op dat moment begon het te regenen. Het was geen echte stortregen zoals ze die in het zuiden van het land kenden, maar toch een serieuze noordwestelijke plensbui. Hij liep terug naar zijn stoel en keek naar de taart, die steeds meer in elkaar begon te storten. Zijn tranen vermengden zich met de regen. Hij bleef onafgebroken naar de uitdrukking van moederliefde kijken die vlak voor zijn ogen wegsmolte.

Op dit moment voelde hij zich verloren. Zijn hoop was wankel, maar nog niet tenietgedaan. Hij kon binnen in zich nog altijd de zachte fluisterstem van de Liefde horen. En om hem heen. Hij koos ervoor om op zijn rouw te vertrouwen, om erop te vertrouwen dat het een van de puurste uitingen van de liefde was. Hij bleef maar naar de inzakkende taart kijken. De kleuren losten op en vermengden zich met elkaar, de woorden brokkelden af, totdat ze uiteindelijk samen één vloeibare massa vormden.

Als Mack naar boven had gekeken, dan had hij gezien dat de wolken in de verte alweer begonnen te wijken, dat de zon opnieuw tevoorschijn kwam en dat er boven de horizon een prachtige regenboog verrees. Maar hij bleef naar de grond kijken. En toen de taart zijn vorm en de regen zijn verlangen om het landschap te zegenen verloren hadden, kwam hij over-eind, veegde met de mouw van zijn doorweekte overhemd langs zijn ogen, wierp nog één laatste blik op de vuurkorf en draaide zich toen om, om terug te keren naar zijn lege huis.

2

Kruispunten

Wat we ontlopen, achtervolgt ons; wat we onder ogen zien, verandert ons.

- David Kessler

De telefoon ging. Het was een ouderwetse draadtelefoon met een snoer van zo'n vijf meter lang, die vlak naast de schuifdeur naar het terras stond. Vanaf daar kon je de hele vallei overzien. Waarom Mack die telefoon maar niet kon wegdoen, wist hij zelf eigenlijk niet eens zo goed. Misschien was dit wel zijn manier om zich, al was het maar met zijn vingernagels, aan de goede, oude tijd te blijven vastklampen. Zijn kleinkinderen waren dol op deze 'zogenaamde' telefoon en waren telkens weer verwonderd over het feit dat je door aan getallen op een wijzerplaat te draaien daadwerkelijk iemand kon opbellen.

Hij wist dat de kans groot was dat het Kate was. Op call-centers na werd hij eigenlijk door niemand nog op deze archaische vaste lijn gebeld. Hij haalde diep adem voordat hij opnam.

'Hallo?'

'Hoi, spreek ik met de malloot?' Het was fijn om Kates stem weer te horen.

‘En of. Spreek ik met de rebel?’

‘En of!’ riep ze uit, zijn toon nabootsend.

‘Wat is er, Kate? Bel je om te vragen hoe het gaat?’

‘Ja, pap. Ik weet dat Missy’s verjaardag altijd een zware dag voor je is. En na alles wat er tussen jou en mam is gebeurd, wilde ik gewoon even weten hoe het met je is.’

Mack schraapte zijn keel. ‘Ik ben nog altijd een werk in uitvoering. Mama heeft een prachtige verjaardagstaart langsggebracht, maar ik heb haar net gemist en daarna heb ik de taart laten verzuipen in de regen. Bestaat daar niet een liedje over? Ik weet het niet meer. Van Linkin Park, misschien? Misschien wel niet.’ Zijn stem stakte in zijn keel.

‘Ik hou van je, pap. Dat weet je toch?’

Mack keek weg van de telefoon, alsof hij wilde voorkomen dat ze hem kon zien. Toen schraapte hij nogmaals zijn keel.

‘Dat weet ik, Kate, en ik hou ook van jou. Lieverd, als je ooit een nieuw hart nodig hebt, dan schenk ik je het mijne.’ Zijn stem brak bij dat laatste woord.

Nu was het aan beide zijden van de lijn stil. Mack ging in zijn allerlekkerste stoel zitten, een stoel van waaruit hij de hele achtertuin kon zien. Kate was de eerste die zichzelf wist te herpakken.

‘Het is trouwens MacArthur Park.’ Ze schoten allebei in de lach. Mack stond erom bekend dat hij liedjes altijd aan de verkeerde artiesten koppelde.

‘Heb je al iets van de anderen gehoord?’ wilde Kate weten.

‘Eh, nog niet. Ze zijn allemaal zo druk. Ik ben op allemaal even tr—’

‘Dat weet ik, pap. Het is ook geen wedstrijdje.’

Mack gniffelde even. ‘Ik weet het. Oude gewoonte. Gaat terug tot Adam, geloof ik. Jezelf indekken.’

Ze schoot in de lach, wat de spanning wegnam.

‘Heb jij nog iets van hen gehoord?’ vroeg Mack.

‘Alleen van Josh.’ Kate slaakte een zucht. ‘Hij belt me minstens één keer per week en dan steekt hij altijd weer dezelfde

preek af over mijn leven en mijn keuzes. Ik weet dat hij om me geeft en dat hij niet wil dat ik naar de hel ga, maar tjonge, pap, soms zou ik hem het liefst een klap op zijn smoel geven. Hij is zo irritant geworden sinds hij besloten heeft om dominee te worden, zo zelfingenomen. En soms zelfs gemeen.'

'Dat spijt me, Kate. Ik denk dat we allemaal onze eigen manieren zoeken om onze pijn te ontvluchten. Zijn intenties zijn goed, ook al voelt dat soms niet zo. Daarover gesproken, hoe gaat het met jou?'

'Over het algemeen best goed. Ik heb vanochtend mijn eerste jaarpenning gekregen en...'

'O, Kate, gefeliciteerd! Het spijt me ontzettend dat ik daar niet bij was. Ik wilde er echt zijn, maar ik ben het gewoon helemaal vergeten. Ik heb zo veel aan mijn hoofd dat het me gewoon ontschoten is...'

'Pap, dat geeft niet. Echt niet. Het is een zware dag voor ons allemaal. Het was fijn om weer even samen te zijn met alle deelnemers aan het Twaalf Stappen-programma, maar het blijft pittig. Ik kan gewoon nog steeds niet geloven dat het alweer een jaar geleden is dat jij samen met mij naar mijn eerste AA-meeting bent geweest, op Missy's verjaardag nota bene.'

Toen ze de naam van haar zusje uitsprak, begon Kate te huilen en Mack voelde zich ongelooflijk hulpeloos. Hij wilde haar problemen maar wat graag voor haar oplossen, maar nadat hij haar naar verschillende AA-bijeenkomsten had vergezeld, had hij geleerd dat oplossen niet altijd hielp.

'Het spijt me, schat. Ik ben trots op je en dat zal ik altijd blijven. En ik zal er altijd voor je zijn. Een jaar is ongelooflijk. Want vergeet niet: we doen dit stap voor stap, dag na dag.'

Hij hoorde dat Kate haar neus snoot en terwijl hij wachtte tot ze klaar was, snoot hij ook zijn eigen neus.

Het duurde even, maar toen lukte het haar weer om te praten.

'Bedankt, pap. Het is dus zwaar, maar het gaat wel. Maar waag

het niet om ooit te sterven. En hetzelfde geldt voor mama. Ik heb jullie nodig.’

Het enige wat hij kon bedenken, was: ‘Ik heb nog geen plannen om binnenkort de pijp uit te gaan, meissie.’

‘Goed zo, want ik denk niet dat ik het in mijn eentje aan-kan.’

De stilte hing zwaar tussen hen in. Mack liet zijn hoofd tegen de hoofdsteen rusten. Toen Kate van onderwerp veranderde, klonk haar stem nog altijd ernstig.

‘Hé pap, mag ik je een vraag stellen?’

‘Natuurlijk.’

‘Geloof jij nog altijd dat het echt was? Dat met Papa, en zo?’

‘Je bedoelt alles wat ik bij de hut heb meegemaakt?’

‘Ja...’

Hij dacht even na voordat hij antwoord gaf. ‘Ik denk er vaak over na.’ Toen aarzelde hij. ‘Ik weet niet helemaal zeker of het écht echt was, maar ik heb mezelf er ook nooit van kunnen overtuigen dat het niet waar was.’

‘Hoe kan iets dan waar zijn, maar niet echt?’

‘Nou, je weet wel, net als bij dromen, verhalen of gelijkenissen. Dat soort dingen. Het is misschien niet echt in de zin van dat je daadwerkelijk een mens van vlees en bloed hebt kunnen aanraken, maar dat maakt het niet minder waar. Neem nou *De barmhartige samaritaan*, of de *Christmas Carol*, of een pratende slang.’

‘Je bedoelt die slang uit de Hof van Eden?’

Hij schoot in de lach. ‘Wat ik probeer te zeggen is dat metaforen niet letterlijk gebeurd zijn, maar dat ze daarom nog wel waar kunnen zijn. We weten dat Jezus geen echt brood is en toch is het waar dat Jezus het Brood van het Leven is. Een metafoor, dus.’

‘O ja, of dat God een geweldig aardige vrouw van kleur is?’

Mack lachte opnieuw. ‘Precies! Of dat God de Leeuw én het Lam is. Maar als je een metafoor letterlijk zou nemen, dan wordt het wel erg ingewikkeld. God als Vader is een metafoor,

net als dat God en Jezus zichzelf in de Bijbel als een moederkip omschrijven. Mijn mening? Wanneer we iets letterlijk zouden moeten nemen, dan zou dat wat mij betreft de Bergrede moeten zijn.'

'Dus wat jij hebt meegemaakt is dan misschien niet echt, maar het is wel waar?'

'Nou, dat ik iets heb meegemaakt is echt, maar ik kan er zelf met mijn verstand ook nog steeds niet bij. Ik heb zo veel vragen. Er zijn zo veel dingen die ik niet begrijp. Die ene ervaring heeft me voorgoed veranderd, hoe raar dat ook mag klinken. Diep vanbinnen weet ik, zowel met mijn hart als met mijn ziel, dat het waar was... Waar is.' Hij dacht even na. 'Sorry, wat was je vraag ook alweer?'

'Of je nog altijd gelooft dat het echt was?'

'Ja. Meestal wel. Er zijn ook dagen waarop ik eraan twijfel, maar ik zal nooit vergeten wat ik gezien, gehoord of gevoeld heb. En we hebben die gast maar mooi te pakken gekregen.'

'Ja, dat is waar. Maar pap, ik worstel nog altijd behoorlijk met dat hele Godsgedoe.'

'Ik weet het, lieverd. Er zijn ook zo veel redenen om geen vertrouwen meer te hebben... In wie dan ook. Weet je nog hoelang het duurde voordat je naar je eerste AA-meeting durfde te gaan? Je dacht dat je het wel redelijk onder controle had en dat je geen hulp nodig had. Maar dat bleek achteraf toch anders te liggen. En later, toen je tijdens een van de bijeenkomsten eindelijk je mond durfde open te trekken, was dat riskant en ongemakkelijk. Je hebt al grote stappen gezet als het op vertrouwen aankomt.'

'Pap...' Kate aarzelde opnieuw. 'Ik vind vertrouwen nog steeds lastig en ik blijf maar met die Hogere Macht worstelen waarop je zou moeten vertrouwen.'

'Ach, geef het de tijd. Een bepaald onderdeel van jouw programma, stap elf als ik me niet vergis, is dat je het bewuste contact met de God die jij hebt leren kennen verbetert.'

‘Nou, ik ken God liever als vrouw van kleur dan als de God die Josh predikt.’

Mack grinnikte even en kwam toen overeind. Hij liep naar het grote raam dat uitzicht bood op de vallei. ‘Ik ook. Het zou toch triest zijn als Josh’ God net zoiets is als jouw alcoholverslaving. Het heeft je in zijn greep, maar geeft tegelijkertijd geen moer om je. Het is risicovol om te geloven dat je ook prima zonder die god kunt leven. Dat is in eerste instantie doodeng, maar uiteindelijk wordt je leven er beter van. Jouw programma is bedoeld om contact te maken met een liefdevolle, zorgzame en vergevende God en ons beeld van God te herstellen.’

‘Het duurt nog wel even voordat ik daar ben, pap,’ gaf Kate toe.

‘Dat begrijp ik. Ik ben er zelf ook niet zo goed in. Ik denk dat we gewoon elke keer weer het juiste moeten doen en dan zien we wel hoe het leven zich verder ontwikkelt. Vertrouwen is een levenswerk en daar kunnen we niet op vooruitlopen.’

‘Grrr,’ gromde Kate. ‘Ik zou alleen willen dat het niet zo vreselijk lang duurde.’

‘Ja, ik ook,’ antwoordde Mack. ‘Maar ik denk dat de mens gewoon zo ongelooflijk geniaal in elkaar zit dat snelle oplossingen geen optie zijn.’

‘Ik zou willen dat je daar geen gelijk in had, maar waarschijnlijk heb je dat wel. Bedankt, pap.’

De avond begon te vallen. De wolken braken voldoende open om de komst van de maan en haar entourage aan te kondigen. Alle sterren werden omringd door een vriend of geliefde.

Kate haalde diep adem en zei: ‘Pap, ik moet gaan. Ik wil mam ook nog even bellen om te vragen hoe het met haar gaat. Ze heeft me eerder vandaag al geprobeerd te bellen, maar ik had mijn telefoon op stil staan en daardoor heb ik haar telefoontje gemist. Kan ik verder nog iets voor je betekenen?’

‘Nee, hoor. Jouw stem horen was precies wat ik nodig had.’

Ze namen afscheid en hingen op. Mack ging weer in zijn stoel zitten en fluisterde een dankgebed. Toen stond hij op, deed de lampen uit en liep de trap op, op weg naar de vergetelheid die een goede nacht slaap met zich mee kan brengen.

WERELDWIJD 25 MILJOEN EXEMPLAREN
VERKOCHT VAN *DE UITNODIGING*

HOE VERGEEF JE IEMAND DIE HET ONVERGEEFLIJKE HEEFT GEDAAN? EN WAAR IS GOD ALS DE PIJN BLIJFT?

Jaren na het verlies van zijn dochtertje bepaalt de pijn nog altijd Macks leven. Tot hij tegenover de man komt te zitten die haar heeft vermoord. Met mededogen, maar zonder weg te kijken, laat Young zien hoe, zelfs op de donkerste plekken, genade wortel kan schieten. Met *Terug naar de hut* betreedt W. Paul Young opnieuw de wereld van *De uitnodiging*, die miljoenen lezers raakte.

**‘Terug naar de hut is een van de grootste
spirituele avonturen van onze tijd. Lees het,
en je zult erdoor worden veranderd.’**

BEAR GRYLLS

BEKEND VAN HET TV-PROGRAMMA *ULTIMATE SURVIVAL*

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 4060 9 • NUR 302

9 789029 740609